Rădăcinile ascunse și falsificate
ale neamului românesc!

Göbekli Tepe este un loc cu vestigii arheologice din mileniile X-Vlll î.e.n. foarte puțin scoase la lumină(cam 5%), iar construcția lăcașelor de cult cît și a clădirilor din jur, dar și imaginile de pe stîlpii de piatră, ridică mari întrebări care nu au încă un răspuns privitor la originea populației care le-a ridicat. Însă ele au legături uimitoare cu istoria adevărată a spațiului carpatic și nu cea falsificată în totalitate de Academia Română, instituție blestemată a antiromânismului! Ca să ne luminăm pe noi, dar să-i facem și pe alții să înțeleagă ceea ce este de neînțeles, voi prezenta un mic tablou a ceea ce ascunde cu o ură nemărginită Academia trădării de Neam și Țară privitor la adevărata noastră istorie.

Cînd schimbările climatice intervenite în mileniul Xlll î.e.n. i-au răzbit, o parte din aceste populații au plecat spre sud unde era mai cald și așa a apărut lumea de la Göbekli Tepe, iar cînd clima s-a îmblînzit, nu toți s-au întors în spațiul carpato-balcanic, fiindcă istoria găsește o ramură în nord-vestul Iordaniei de astăzi. Se presupune că la Göbekli Tepe locuitorii erau vînători și culegători, dar totuși au trăit în sate cel puțin o parte a anului, deci aveau și o parte a vieții ca sedentari cu o organizare socială precisă, așa cum erau și cei de la Cotu Miculinți de pe malul drept al rîului Prut, dar cu cca 9000 ani mai devreme. Arheologii apreciază că pînă la 500 persoane au fost necesare pentru prelucrarea stîlpilor în cariera de piatră și aducerea lor la locul din lăcașul de cult, fiindcă aceștia cîntăresc 10-20 de tone! Aici au fost găsite mai multe statuete de bărbați și femei, iar chipurile femeilor pe care eu le-am văzut în urmă cu cîteva luni, mi-au adus aminte că există romîncuțe care au fizionomii foarte asemănătoare cu cele de la Göbekli Tepe de pe la anii 9000 î.e.n. Am adunat cîteva din fotografiile găsite pe internet, pe care pe pun mai jos să fie învățătură de minte și ticăloșilor de la Academia Română!

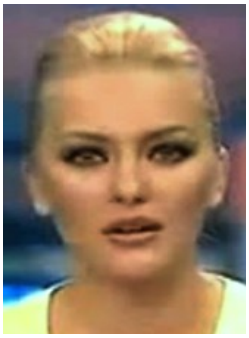

În stînga sînt trei din busturile feminine descoperite la Göbekli Tepe care au peste 11000 ani vechime, iar alături dar și în rîndul de sus, sînt romîncele noastre care și-au pus chipurile pe internet.

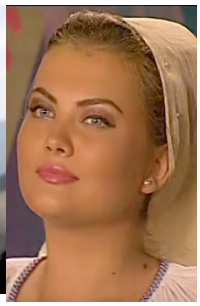

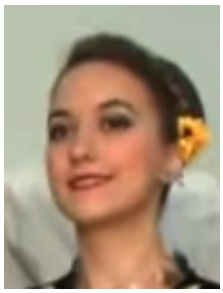

În rîndul de mai înainte, am pus în mijloc o poză cu chipul unei femei emeș, iar în dreapta și în stînga tot mîndrețe de-ale noastre să le lase unora gura apă!

Am pus în mijloc iarăşi două din chipurile de la Göbekli Tepe, fiind însoţire în ambele părţi de românce! Pe stîlpii de la Göbekli Tepe apar sculptate taurul, lupul pe care îl vedem şi la Coliboaia, vulturul ceresc desenat şi la Coliboaia ca un vultur bărbos, numai că cel din Turcia are deasupra aripii un disc sau inelul sorţii cum îl vedem pe kosonii geţilor. Mai vedem un cap de cal, şarpele(cel de pe capul omenesc de calcar are urechi ca în poveştile noastre şi cum este pe steagul geţilor), balaurul(şopîrla uriaşă), scarabeul, barza care este desenată şi la Coliboaia, mistreţul, oaia şi leul. Dar toate acestea au fost totemuri în religia geţilor, iar românii de astăzi mai păstrează unele(buhaiul sau taurul şi barza ori cocostîrcul) cu care umblă de Anul Nou pe la casele de gospodari prezentînd anumite scenete.

Unele figuri sînt realizate mai îngrijit, altele însă au chipurile făcute cu mai puţină atenţie, parcă îl fugărea cineva pe artist. Surprinde la aceste statuete ca la cele de la Göbekli Tepe faptul că îşi conturau puternic ochii cu culoare neagră, obicei pe care îl întîlnim la vechii egipteni şi la emeşi. În spaţiul carpato-balcanic acest obicei apare pe unele statuete, dar prin executarea unui şănţuleţ mai pronunţat care însă se prelungeşte către nas şi gură, conturul fiind exagerat, poate subliniind o idee necunoscută nouă astăzi. Se văd la aceste statuete gura şi nasul mic, faţa rotundă cu bărbia înclinată aproape la unghi drept, fruntea în raport plăcut cu restul feţei.

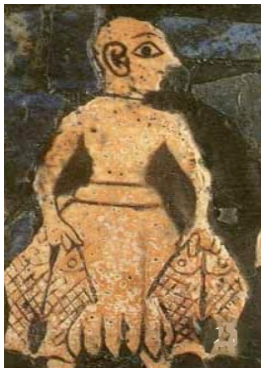

În stînga am pus o statuetă din cultura Vinča - Turdaş(5700-4500 î.e.n.) de pe la noi, fiindcă prin alte locuri se ştie că totul vine numai din Prepusia Magna. Vedem acea ciudăţenie a reprezentării ochilor, iar lîngă ea am pus o statuetă a unui annunanki emeş care are o figură asemănătoare, numai că ochii alungiţi sînt trasaţi cu o culoare închisă, aşa cum apar şi la cele de mai înainte din Iordania şi Turcia de azi. Spre dreapta este un mozaic cu un pescar din „Stindardul din Ur" sec. XXVl î.e.n. aparţinînd culturii emeş, iar în capătul din dreapta este mama şi soţia nobilului Userhat(secolul XlV î.e.n.) din Egiptul antic care are ochii conturaţi la fel ca la emeşi şi la statuetele din Iordania şi Turcia! Vin şi cu alte dovezi ale dăinuirii străbunilor noştri de-a lungul a peste 12000 de ani în spaţiul carpatic, de unde îşi trag rădăcinile şi rumunii de astăzi care au totuşi mintea sănătoasă sau nu s-au vîndut dracului pentru ceva arginţi ori patalamale de trei parale şi acelea chioare!

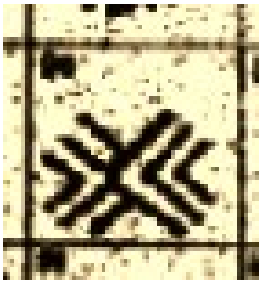

În stînga este un simbol de la Vinca din mileniul Vl î.e.n., iar lîngă el spre dreapta este modelul de pe cămașa din portul tradițional al cîntăreței Florica Zaha, alături am pus chipul stilizat al unui om care parcă dansează, fiind desenat pe un vas de cult găsit tot la Vinča. In capătul din dreapta am pus alte forme ale chipului omenesc **ce sînt folosite și astăzi de români și numai de români pe cusături și țesături, parcă dansînd în specifica noastră horă!** Istoricul grec Tucidice(460-398 î.e.n.) amintește în lucrarea *Istoria războiul peloponeziac* pe **dai,** neam ce locuia aproape de Tesalonic. În *Iliada*, în această regiune sînt amintiţi ca băştinaşi mirmidonii, pelasgii sau **elinii** cum îi numeau aheii, și tot în scrierea lui Homer, la cîntul XVlll, versurile 578-592 este amintit dansul „**Hora"** ajuns de ceva vreme ca specific cazarilor din SUA de unde l-ar fi luat și românii, după îndrăcita goarnă a jegului jidănesc Alexandru Aciobăniței de la Radioul public, postul regional Iași ce nu ostenește a ne falsifica și spurca istoria și cultura identitară de cîte ori poftește și are numeroase pofte satanista otreapă! Am văzut pretinsul lor dans „hora" zăpăcit azi de mozaicii cazari, care în afară de denumire șterpelită de la români, nu are nimic cu ce facem noi la vreme de bucurie, dar și cu ce a scos arheologia prin piesa „Hora de la Frumușica" care aparține culturii Cucuteni venită din mileniul Vl î.e.n.

Primul obiect arheologic din stînga este o tăbliţă din fildeş din perioada primei dinastii egiptene (3130-2906 î.e.n.), unde se consemnează prin scris(semne) domnia lui pir-o **GET(**3008-2975 î.e.n.?**)** cu mai multe simboluri totem – şarpele, peştele, leul – care se găsesc şi în mitologia geţilor. Dar ne interesează în special capul de om de deasupra vasului, care este, cred al căpeteniei din Valea Nilului. Tunsoarea părului în chică şi barba tăiată scurt sînt foarte asemănătoare cu cele ale țăranului din ţinutul Vrancei din poza alăturată ce a fost făcută în anul 1925, dar şi cu cel al sculpturii din dreapta. Aceasta reprezintă chipul unui get de pe Columna lui Traian care loveşte vîrtos cu sabia. **Este uluitoare asemănarea dintre chipul acestuia şi cel al ţăranului vrîncean**, iar amîndouă cu chipul lui **pir-o Get** sau **Getu**. Dar **pir-o Get** purta pe cap acea căciulă ţuguiată, uneori aplecată în faţă, numită ***he*** (belşug, numeros) ***getu.*** El îl cinstea cu mare fervoare pe User care se numea ***Domnul Getu,*** acesta avînd ca simbol alături de pasărea Benu şi stîlpul ***Geţi,*** care se înălţa de Anul Nou în locul numit ***Getu (***Busiris), iar divinitatea avea două însoţitoare numite ***me(***responsabilitate, lege, întinderea nemărginită a zeilor, a spune, cult, vorbă, înţelepciune divină**)** ***getu.*** Prelatul spaniol Sfîntul Eugeniu aminteşte în cuvinte de laudă despre biblioteca regelui got Leovigild(568-586) că strălucea de „**getică lumină**". Pe coroana de mai tîrziu a faraonilor egipteni apare acel şarpe numit ***ua***(minune, uimire) ***getu,*** iar în istoria aceasta uluitoare nu vezi niciodată urmuliţă de ivritu, pîrlitu, rapanganu sau legămîntu! **Asta dovedeşte în faţa istoriei că neamul nostru carpatin a stat priponit de Carpaţi timp de peste 6000 de ani, nu s-a împerecheat de voie sau de nevoie cu alte seminţii cum ne spurcă azi fel de fel de tîrîturi ca să-şi „înnobileze" cinul**, el rămînînd aşa cum l-a zidit Anu şi Maia, adică Neam Scoborîtor din Zei, nu din legămîntul Talpei Iadului sau al lui Hersculete, poveste născocită în antichitate de afurisiţii greci. În rîndul de jos din mijloc este un detaliu din amuleta descoperită la Mitoc, judeţul Botoşani, din mileniul XXVl î.e.n. unde avem mai multe semne din care primele 5 de la dreapta la stînga – cum scriau vechii egipteni – sînt identice cu cele de pe tăbliţa egipteană. Asta dovedeşte că noi venim din poporul care a locuit pe aceste meleaguri încă din **mileniul XXVl î.e.n.**, transmiţînd prin viu grai poveşti şi cunoştinţe din generaţie în generaţie, pînă ce o parte dintre aceştia au plecat în Valea Nilului, în partea a doua a mileniului lV î.e.n. ducînd cu ei şi acele semne care dovedesc peste timp, legătura lor cu spaţiul carpatic, iar alţii și-au găsit sălaș și popas în scurgerea timpului în Ki-en-gi/Sumer, pe care azi mozaicii vor să-l facă leagănul faimoasei civilizaţii ieşită numai din oiştea lui Iaho, akkadiano-sumeriano-evreiască, sau după calea adevărului – prepuţărească!

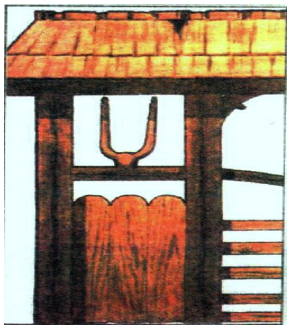

În stînga este o mică statuetă cu divinitatea egiptenilor **Iahu, Iaho** sau Isis cum i-au falsificat numele grecii, purtînd niște coarne de taurină pe cap. iar între ele este soarele sau Ra și un detaliu al capului. În dreapta este o poartă din Ieud, județul Maramureș, care are pe vraniță același simbol al coarnelor de taurină. Precizez că taurul ceresc era la strămoșii noștri, falnicii geți unul dintre principalele totemuri, el venind peste timp și păstrîndu-se la românii de astăzi prin obiceiul **buhaiului(taurului)** cu care se umblă de Anul Nou prin Moldova. Ori aceste realități dovedesc în fața timpului istoric și nu cel scornit de plăsmuitorii în istorii și istorioare vedeniste, că sîntem ,,fiii pămîntului Sfînt Dio Getia", iar de aici au fost mai multe migrații, printre care și cea de pe la anii 3200 î.e.n. pe valea Nilului. Dau în continuare o parte din dovezile care arată legăturile incredibile ale românilor de astăzi, dar și al geților din antichitate cu civilizația din Ki-en-gi și că aceasta își are rădăcinile în Carpați!

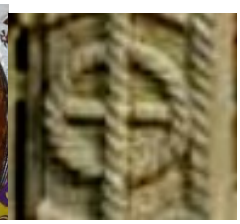

În stînga este un basorelief emeș din secolul XXVlll î.e.n unde un credincios aduce laude sau mulțumire unei divinități în fața unui soclu care are în partea de sus o semilună, iar în spatele acestuia este unul cu o cruce înscrisă în cerc, dar povestea nu este vedenie fiindcă se poate convinge oricine fără ajutorul rabinilor vedeniști sau a preoților iudeo-cretini care au propriile vedenii! Am pus și un detaliu, iar deasupra lui este una din ,,pîinile binecuvîntate" de pe altarul unde Sîntu stă lîngă el, mozaic existent în biserica Sant' Apollinare Nuovo din Ravena, construită de regele get sau got cum l-au botezat culturnicii occidentali, Teodoric cel Mare în anul 505.

Dar în *Cartea lui Eno* sau Enoh cum l-au avut și iudeii de profet pînă pe la anii 320 ai erei nostre, scrierea făcînd parte din textele sacre și ale mozaicilor, Melchisedec era fiul lui Nir, care avea ca soție pe Sofonim. Aceasta a rămas grea la bătrînețe și i-a adus rușine mare lui Nir, dar fiind alungată din casă, ea moare de supărare la picioarele lui. Soțul văzînd nenorocirea, se duce la fratele său Noe și împreună se întorc să facă cuvenita îngropăciune, însă văd că din pîntecele moartei s-a născut un copil care: ,,avea trupul desăvîrşit, vorbea cu propria gură şi îl binecuvînta pe Domnul. Amîndoi au cercetat de aproape copilul spunînd: «Frate, acesta este de la Sîntu». Şi iată că **pe pîntecele copilului se află sigiliul preoţesc cel glorios**. Iar Noe i-a spus lui Nir: «Frate, iată că Dumnezeu înnoieşte lăcaşul sfinţeniei după noi». Nir şi Noe s-au grăbit şi au spălat copilul, **înveşmîntîndu-l în veşminte preoţeşti, dîndu-i pîinile binecuvîntate pe care le-a mîncat.** Şi l-au numit cu numele de Melchisedec". Tîlharii specializații în revelații după gustul de azi, l-au luat din poveste numai pe Noe și așa l-au dat de veste celor cu minte puțină, spre a le fi de urît și alinare la vremuri de mare amărală, însă au rămas destule urme ale nelegiurii numită ,,vedenie sinaită" cu care le demasc drăcească scriitură. Spre dreapta sînt două păști, iar în capăt este același simbol de pe o poată din Maramureș! Pasca, numindu-se în unele ținuturi locuite de români și **Paști,** se ia în acele zile ca împărtășanie, adică o binecuvîntare a Tatălui Ceresc asupra Fiului Omului zămislit de Maica Pămîntească(pămîntul era văzut ca o turtă) prin actul de naștere și renaștere anuală, iar forma ei rotundă cu crucea în mijloc arată tocmai filiația cerească a

ființei umane și reprezintă reenașterea vieții din lumină.

La îndemînă avem dovezile antropologice și epigrafice care arată că românii de astăzi vin din Neamul Scoborîtor din Zei ce dăinuia în spațiu carpatic în mileniile Vl-lV î.e.n., acestea venind din cultura emeș(sumeriană). Emeșii au plecat în Ki-en-gi(Sumer cum au falsificat mincinoșii istoria) pe la mijlocul mileniului lV î.e.n. din spațiul carpatic, realizînd o cultură unică în istoria lumii pe care jidanii vor să o treacă sub prepuțul Talpei Iadului, pretinzînd că este de origine akadiano-evreiască. Dar la baștina carpatină au rămas destui care să continue dăinuirea Neamului Ales de Zei.

În stînga rîndului de sus este cîntărețul de muzică tradițională românească, Călin Brătianu din județul Suceava, iar în dreapta am pus bustul unei statuete emeș din partea a doua a mileniului lll î.e.n. Unii arheologi susțin că ar fi chiar bustul lui *lugal* Gudea(2144-2124 î.e.n.) care a fost una din figurile marcante ale istoriei lor. Vedem asemănarea uluitoare între cele două chipuri chiar dacă le despart în timp peste 4200 de ani, iar în spațiu peste 3500 de kilometri! Precizez că unii români și astăzi poartă numele de familie Gudea, dar această realitate nu este vedenie, tîmpenie sau altă parascovenie sinaită ori din Prepusia Magna. Iar hoților de istorii ,,akkadiano-sumeriano-evreiești", asemenea adevăruri le aruncă la closet vedeniile ticăloase și dușmănoase pornite asupra culturii altora care au fost mai vrednici și au lăsat în urmă valori spirituale cu care se mîndrește întreaga umanitate și nu minciună, viclenie, ură, rapăn și lepră care sînt valori vedeniste pentru gloatele de tîmpiți cap de lut.

În susținerea acestor adevăruri pe care ar trebui să le vadă și orbii, dar niciodată istoricii și cacademicienii români, vin cu altă statuetă emeș din mileniul lll î.e.n. care ține mîinile împreunate în față, într-un gest ce reprezintă liniștea interioară, cumsecădenia sau dăinuirea veșnică a omului pe pămînt, mama lui unică. Spre dreapta este o statuie romană din secolele lll-lV cînd falnicii geți conduceau imperiul roman, chiar dacă unii tălălăi spun că este a unui ,,prizonier dac" făcută la comanda lui Traian! Așa-i la noi cu istoria și bunul simț, amîndouă au ieșit din haznaua prostiei și dușmăniei de Neam și Țară! Lîngă ea, spre dreapta, este o fotografie a unui țăran român de pe la anii 1910 care își ține mîinile în același gest cu vechii emeși și strămoșii noștri falnicii geți, iar în capătul rîndului este statuia ,,Cumințenia pămîntului" sculptată de C. Brâncuși în anul 1907, ținîndu-și mîinile într-un gest asemănător celorlalte statuete. Deci timp de peste 5500 de ani aceste concepte au dăinuit în jurul spațiului carpatic ajungînd pînă la românii din secolul XX, **dovedind continuitatea noastră din vechile populații ale mileniului lV î.e.n.** cînd au avut loc marile migrații din aceste teritorii! Pentru ciuda furilor, a hulitorilor și a ticăloșilor de orice culoare sau miasmă, istoria acestor statuete ne arată și asemănarea fețelor la neamul ce a populat continuu spațiul carpatic timp de peste 6000!

În stînga este o statuetă emeş a unei femei, poate o conducătoare, fiindcă la ei şi femeile puteau ocupa funcţia de conducere a comunităţii. Vedem că de sub acoperişul capului iese o broderie cum poartă şi astăzi unele românce care nu vor să se „modernizeze”, iar la gît are o podoabă formată din cinci cercuri. Trupul îi este acoperit cu un şal, iar sub el se vede o cămaşă cu o cusătură ceva mai jos de margine, ţinînd mîinile într-un anumit fel. Spre dreapta este un detaliu de pe o metopă de la Adamclisi, monument istoric falsificat în mare măsură de către istoricii şi arheologii români. Ea prezintă pe regina Tomiris(pe tăbliţe apare cu numele mato Zoe destoinica femeie) care îl face prizonier pe Cirus cel Mare în anul 530 î.e.n., iar la scurt timp îl va linişti pe vecie pe zvăpăiatul rege al regilor. Tomiris are pe gît o podoabă formată numai din trei cercuri. Am pus şi un detaliu mărit să se vadă mai bine acestea. În dreapta este zeiţa Avalokiteśvara din budism, divinitatea compasiunii. Precizez că neamul aryas a migrat din spaţiul carpatic la începutul mileniului lll î.e.n. Dar asemenea dovezi nu vor fi niciodată discutate în cultura oficială a românilor fiindcă nu are duhoare de pucioasă şi nu-i ieşită din puşcoacea tartorului Iahwiţă care a umplut pămîntul cu minuni pentru nebuni!

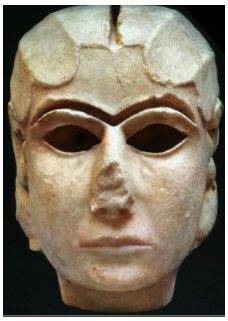

În primele două fotografii este cîntăreaţa de muzică tradiţională Sofia Vicoveanca, iar cea din capătul rîndului o arată pe interpretă cu un şal pe umeri, sub el se vede o mică parte dintr-o cămaşă care în altă poză apare cu o cusătură deosebită. La gît poartă un şirag de mărgele înfăşurat în mai multe cercuri. Spre dreapta este o statuetă emeş cunoscută sub numele de „femeia din Uruk”, lîngă ea este interpreta de muzică tradiţională românească Cristina Turcu Preda, iar în capăt este tot Vicoveanca! Se vede asemănarea uluitoare între figurile acestor femei şi statueta din vechiul Ki-en-gi sau Sumer!

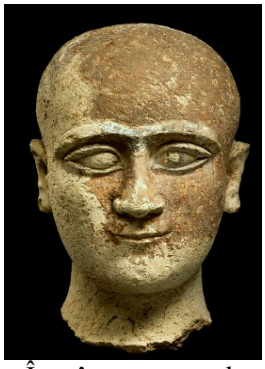

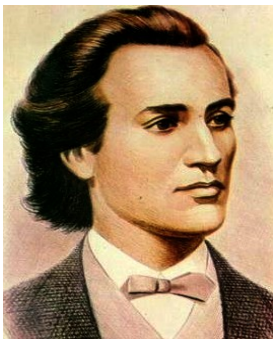

În stînga este un bust emeş de pe la mijlocul mileniului lll î.e.n., iar în dreapta este Sebastian Ghiţă al nostru, cel ce a cîntat şi descîntat averea Ţării, reuşind să-şi pună în propria pungă o parte din ea! La emeşi nu existau asemenea nelegiuiri, fiindcă n-ar fi rezistat acolo peste 3000 de ani dacă aveau ca temelie socială apucături de lotri. Spre dreapta este Marele Român Mihai Eminescu ucis de masoneria

mioritică în anul 1889 fiindcă se opunea falsificării istoriei şi originii limbii rumâne, dar şi a clanurilor mafiote care doreau să fie stăpînii absoluţi ai românilor. În capăt este *lugal* Gudea din partea a doua a mileniului lll î.e.n. el avînd una dintre cele mai lungii perioade de timp în fruntea emeşilor!

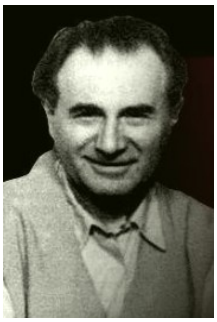

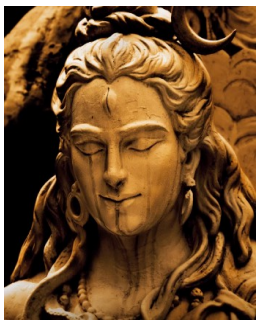

În stînga este o statuetă emeş venită din aceeaşi perioadă de timp cu celelalte, la mijloc este o poză a scriitorului Camil Petrescu, iar în dreapta lui am pus un chip al scriitorului Ion Creangă. Lîngă el este Shiva din budism şi hinduism, iar în limba română veche înseamnă „bătrînul", personajul fiind amintit în unele poezii populare ale neamului nostru. La neamul aryas, unele statui îl prezintă pe Shiva cu mîna dreaptă făcînd gestul binecuvîntării identic cu al lui Mitra şi foarte asemănător cu cel folosit de preaiubiţii hoţomani iudeo-creştini! În capăt este un chip de oşan din vremurile noastre!

Muzicieni emeş din ţara sfîntă Ki-en-gi, statuetă de lut din secolele XXVll-XXVlll î.e.n. şi dansatori din Oaş din secolul XXl al erei noastre! Vedem că în ambele fotografii, bărbaţii poartă acelaşi fel de pălărie, iar vestimentaţia şi chipurile lor sînt asemănătoare! Cam 80% dintre românii de astăzi îşi regăsesc trăsăturile principale ale feţei în aceste statuete emeş, dovedind tuturor că am fost şi am rămas „fiii pămîntului Dio Getia" sau Ţara Sfîntă binecuvîntată de Anu, Gog, Senta ori Sîntu şi nu de prepuţul Talpei Iadului sau ai sfinţilor lui Ezra-el(Isra-el); Lepra-el, Rapan-el şi Prepuţ-el. Şi tot aşa nu ne-am împerecheat de voie sau de nevoie cu urdiile de năvălitori care au trecut pe aici, cum încearcă să ne bolunzească leprele cazare şi pupincuriştii lor mioritici de peste 160 de ani, adică de cînd au tăbărît aceste gloate de cerşetori peste Neamul Românesc!

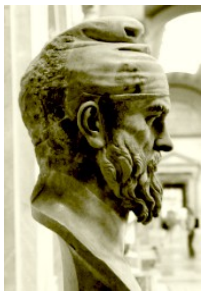

Ca rădăcină străveche a căciulii noastre este acea ciudăţenie din munţii Bucegi, numită „vîrful Omu" cu capul de get care are pe cap o căciulă. Leprele cazare de astăzi pretind că este o pălărie de ra-

bin, deci ei prin neştiuţii neanderthalieni ar fi adevăraţii băştinaşi ai spaţiului locuit astăzi de români! Neamurile carpatine de prin mileniile Vlll-lV î.e.n. cunoscînd „ciudăţenia”, au ţesut o poveste care zice că ei sînt Fiul Omului, adică prima Zidire pe pămînt, iar zicerea o găsim în mai multe forme în cultura noastră populară. Prima poză din stînga reprezintă un capac de oală ce a fost găsit la Gumelniţa, vechi de pe la 5000 î.e.n. Spre dreapta este o monedă a frigianului Atis bătută pe la începutul secolului V î.e.n. pe coastele Asiei Mici, fiind găsită la Cizik în Misia de lîngă Troia! Strabon în *Geografia* spune că frigienii sînt de acelaşi neam cu tracii, iar despre aceştia scrie că sînt un singur neam cu geţii din nordul şi din sudul Istrului! Mai departe este bustul unui get descoperit la Roma, iar în capăt este chipul unui dansator din ansamblul „Străjerii Bucovinei” din comuna Pojorîta, judeţul Suceava.

În *Istorii* Vll, 73 carianul Herodot ne spune că neamul frigienilor mai era cunoscut sub numele de brygi în baştina lor din Balcani, iar regele lor Midas ar fi avut origini în vechea Macedonie. Alte izvoare antice spun că frigienii erau un trib din Mygdonia, regiune situată în sud-vestul Traciei, astăzi ţinutul din jurul Tesalonicului, sau că aceşti mygdonieni erau un amestec de două populaţii, una din Macedonia de Nord şi cealaltă din Misia de la sudul Istrului. Iar Strabon în *Geografia* la Vll, 3, 2 face precizarea despre geţi: „Astfel elenii i-au socotit pe geţi de neam tracic. **Aceşti geţi locuiau pe un mal şi pe celălalt ai Istrului, ca şi misii care sînt şi ei traci** – acum ei se numesc moesi...”

Vedem în cele patru poze căciula noastră ca element caracteristic românilor şi numai românilor, pe o întindere în timp de peste 7000 de ani şi o depărtare în spaţiu de peste 1000 km., dar leprele de toate felurile şi apucăturile nu se vor împiedica în acţiunea lor de calomniere a Neamului nostru, de asemenea adevăruri. Ei le au pe ale lor care sînt revelate şi sacrosancte! Sare în ochi **asemănarea feţelor la persoanele din cele patru poze**, dovedind că nu sîntem scursura imperiului roman ce a fost adusă aici la prăsit, amestec degenerat din care au ieşit românii de azi, cum ne „fericeşte” de peste 150 de ani mafia cazară şi unele lepre pupincuriste mioritice.

Tot pentru amărăciunea întunecaţilor şi înluminarea românilor care vor să nu mai trăiască în întuneric, am pus pozele de sus, iar prima din stînga prezintă un detaliu dintr-un basorelief al lui Sabasios din secolul lV î.e.n. unde Luna are în jurul capului cele două coarne. Spre dreapta este Maica Pămînt din tava ce face parte din tezaurul de la Pietroasa şi vedem că are chipul asemănător cu Luna din religia celor din Tracia şi Macedonia, la fel şi vestimentaţia. Deşi istoricii români pretind că tezaurul este făcut în secolele lV sau V ale erei noastre de năvălitorii vizigoţi sau ostrogoţi, fiindcă geţi nu mai erau în jurul Carpaţilor, celelalte două poze arată că ei mint cu mare nerușinare. Cred că tezaurul – atît cît a mai scăpat din ghiarele prădătorilor români şi bolşevici – a fost executat înaintea mijlocului secolului Vl î.e.n. cînd Zamolxe a interzis geţilor să mai folosească aurul şi argintul în viaţa curentă. Lîngă ea este poza cîntăreţei de muzică tradiţională românească Aura Stoican, născută în Izverna, judeţul Mehedinţi, pe care am pus-o pentru pieptănătura ei aparte. Asemenea pieptănături au folosit şi unele femei din judeţul Botoşani, precum şi judeţul Maramureş. Vedem că felul de a se pieptăna a româncei noastre din Mehedinţi, este identic cu cel din secolele Vll-Vl î.e.n. al divinităţii descoperită la Pietroasa, dar şi cu al divinităţii emeş din secolele XXVlll-XXV î.en., adică am fost şi am rămas fiii pămîntului Sfînt încă din mileniul lV î.e.n. În capăt este statueta din Ki-en-gi ce reprezintă o divinitate care ţine în mîini vasul cunoaşterii la fel ca cea de la Pietroasa, fiind foarte asemănătoare cu aceasta şi dovedind peste timp că acest neam şi-a păstrat religia chiar la peste 2000 de la despărţirea de baştina carpatină, avînd şi pieptănătura identică! Iar noi cei de astăzi ar trebui să punem mîna pe par şi să facem ordine în istoria, cultura şi originea limbii dacă vrem să mai dăinuim pe aceste meleaguri, iar primii care trebuie judecaţi sînt trădătorii de la Academia Română.

Ca să-mi fie istovul deplin, mai vin cu un exemplu de minciună şi ticăloşie făcut împotriva adevăratei istorii şi culturi identitare a neamului carpatin şi a urmaşilor lor care sîntem noi românii de astăzi. În stînga am pus statueta descoperită la Liubcova, punctul Ornița, comuna Berzeasca, Județul Caraş-Severin. Aşezarea are mai multe perioade de locuire, fiind asemănătoare cu cea de la Starčevo-Criş datată pentru perioada 5500-4500 î.e.n. sau 6200-5200 î.e.n. după alte aprecieri arheologice. Dar ea poate veni din aceleaşi vremuri cu cultura Vinča(mileniile V-lll î.e.n.) care a avut o arie largă de răspîndire în bazinul inferior al Dunării, în România, Serbia, Bulgaria şi Macedonia, urmele ei fiind descoperite în toată peninsula balcanică.

Specialiştii în minciuni şi făcături spun că respectiva statuetă este una de cult, reprezentînd o divinitate masculină care este îmbrăcată cu un fel de cămaşă şi „fustă-pantalon". Presupun că specialiştii noştri au descoperit în acele locuri şi o casă de modă, iar dacă ar vedea statueta cu cei doi cîntăreți emeş pusă mai înainte, sigur ar spune că pălăriile de pe cap sînt numai nişte castroane primite ca răsplată pentru ceea ce au cîntat! Se văd pe picioarele statuetei acele încrețituri ciudate făcute pînă sus. Ca să le dovedesc cît sînt de mincinoşi şi negri în cerul gurii, am pus alături o fotografia cu o pereche de vrînceni de la începutul secolului XX cu portul specific. **Bărbatul poartă iți**ari care erau nişte pantaloni mai lungi făcuți din lînă sau cînepă. La îmbrăcare, ei se încrețeau de jos pînă sus, dînd un aspect aparte cracului de pantalon. Dar cum „specialiştii" noştri în istorie, arheologie şi lingvistică făcută şi contrafăcută au ca unic scop să ne prezinte pe noi românii de astăzi ca o mîlitură de corcituri venită din sudul Dunării în secolele Vlll-Xl din feudalismul timpuriu, nu putem avea după scăfîrliile acestor ne-mernici nici o legătură cu vechile culturi din spațiul carpatic fiindcă le stricăm lor dogma latrinistă, tracistă sau dacistă, după cum au primit simbrie şi învățătură de la sutaşii Satanei. **Şi aceste poze dovedesc că sîntem ai locului de peste 6000 de ani,** iar tot ce spun aceste cete de ticăloşi sînt numai minciuni pentru a ne ține în întunericul ignoranței, umilinței şi deznaționalizării absolute!

Badea Cîrțan lîngă columna lui Traian în februarie 1896, opincile şi portul lui sînt identice cu ale dacilor sculptați pe Columnă, deci dacă eram urmații colonilor romani nu aveam cum să purtăm aceleaşi veşminte. Nu ne mai credeți tîmpiți jeguri criminale fiindcă ştim cui v-ați vîndut şi ne-ați vîndut, iar pentru această ticăloşie va trebui să răspundeți! Şi vă mai dau una peste ticăloasa scăfîrlie; pe arcul

de triumf al împăratului get Constantin cel Mare, construit în anul 315, pe ambele fețe sînt cîte patru statui de geți liberi care scrutează zările fiindcă ei erau atunci stăpînii Romei, iar portul lor este identic cu cel al lui Badea Cîrțan dar și al „dacilor” de pe Columnă. Dacă majoritatea „dacilor” ar fost stîrpiți sau nimiciți, inclusiv „pruncii”, atunci nu avea cine să transmită portul băștinașilor și deci nici sculptorii nu puteau face veșmintele identice cu ale „dacilor” dispăruți fiindcă i-ar fi rupt în bucăți împăratul că au îndrăznit să le falsifice identitatea, dar asta nu s-a întîmplat. Numai acest amănunt atît de evident pentru orice om cu mintea sănătoasă, este suficient pentru aruncarea în closet a dogmei latriniste atît de dragă unor ardeleni și astăzi, dar nu numai lor! Spre dreapta am pus o poză luată de pe un vas grec din secolul VI î.e.n. care reprezintă pe Hermes cu pălărie și moț, iar în capătul din dreapta este o fotografie din anul 1899 a lui Badea Cîrțan, unde el poartă același fel de pălărie cu a zeului grecilor! Pricepuții eleni spun că „petasos” sau „petasus” era o pălărie de soare din regiunea Tesalia pe care o purtau țăranii traci, adică geți după dreptate și adevăr, dar o mai purtau macedonenii și unii greci din vechime. Pălăria era făcută de obicei din lînă sau din piele ori paie cu marginea mai largă, tot așa cum au păstrat-o geții din nordul Istrului timp de peste 2500 de ani, iar bolunzii care ne zăpăcesc cu nimicirea pînă la ultimul „dac” le spun să se uite la pălăria lui Badea Cîrțan și să ia aminte că nu este vedenie, ci o realitate istorică veche de 2500 de ani, pe cînd bolunzeniile lor latriniste au numai 300 de ani!

Mai avem și alte dovezi ale continuității nostre în spațiul carpatic din negura timpului, pe care le găsim acolo unde le-a lăsat timpul, fără vedenii, parascovenii sau minuni pentru nebuni!

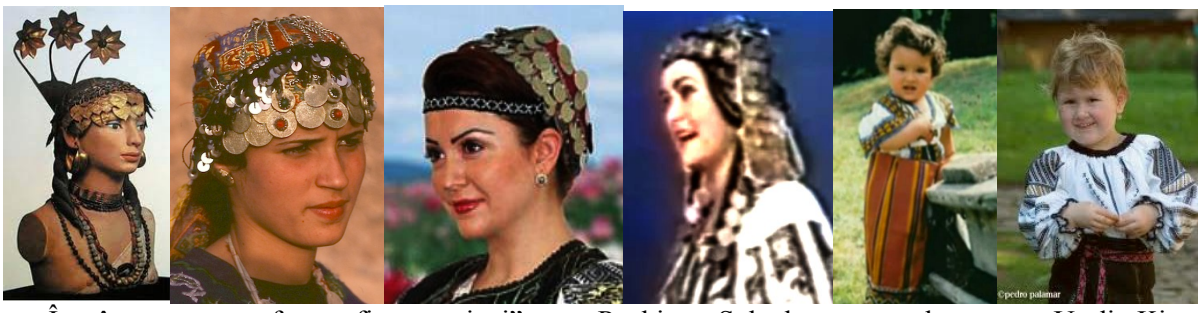

În stînga am pus o fotografie a „reginei” emeș Puabi sau Șubad care a condus cetatea Ur din Ki-en gi pe la anii 2600 î.e.n., lîngă ea este o femeie amazigh din zilele noastre din regiunea muntoasă a Marocului, spre dreapta sînt două fotografii cu cîntăreața de muzică populară bănățeană, Mariana Drăghicescu. Mai departe este fotografia unei fetițe amazigh și în capăt este o fetiță din Bucovina.

Avem în stînga un copil amazigh în costumul lor specific și lîngă el doi pui de oșeni tot în costumul specific ținutului, iar spre dreapta o femeie amazigh în costumul lor avînd alături o moață de la noi. Mai departe spre dreapta am pus o dansatoare amazigh în costum tradițional și în capătul rîndului este o româncă în costum popular cum arată astăzi!

Femeie amazigh cu spice în brațe și o pereche de dansatori din jud. Bistrița-Năsăud. Spre dreapta am pus detalii din fotografia femeii amazigh și a dansatoarei române. Dar pe oștenii întunericului nu-i va schimba din drumul lor ticălos și monstruos nici moartea. Kabilii amazigh sînt urmașii migrației hicsoșilor care au ajuns în Egipt în secolul XVlll î.e.n., iar cînd băștinașii s-au supărat pe acești nepoftiți, i-au luat la socotit cu sabia pe la mijlocul secolului XVl î.e.n. Cei mai mulți dintre ei s-au retras în Palestina și Siria, dar un număr mic s-a deplasat spre vest în nordul Africii. Ei sînt amintiți ca ,,getulus" sau ,,getuli". A doua migrație în nordul Africii venită din spațiul carpatic, s-a petrecut la începutul secolului V e.n. Geții și goții din sudul Istrului și din Panonia au încercat de mai multe ori tăria imperiului roman de apus și în anul 410 au ajuns să se plimbe nestingheriți prin Roma ca adevărați stăpîni, apoi au mai făcut un popas de odihnă încă 15 ani în sudul Galiei – Occitania - după care s-au revărsat în Hispania, iar cei mai neliniștiți au ajuns după cca 20 de ani în nordul Africii. De aceea modelele de pe hainele lor seamănă atît de bine cu ale noastre, la fel și chipurile acestora.

Venind cu căutarea urmelor religiei străbune, am găsit ceva ce întrece puterea de înțelegere a românilor de astăzi, dar cei care mai au mintea limpede și nu zăpăcită de mizeriile prepuțismului satanist. Pe un ștergar care se află la Muzeul de etnografie din Botoșani, am găsit o scenă asemănătoare cu cea cusută de femeile din America Centrală și în particular din Mexic al neamului otomi! Astăzi această populație trăiește în centrul Mexicului, într-o zonă semiaridă, numărînd cam 235000 de suflete, iar cercetările arată că au avut de suferit mult atît din partea aztecilor care le-au cotropit ținutul, cît și din partea spaniolilor ce și-au făcut apariția după cca 200 de ani.

În rîndul doi vedem crucea cu brațele egale peste care este suprapusă Cruce Nordului sau Crucea Mare(X) din tradițiile noastre strămoșești, fiind intercalate cu romburi, iar în rîndul trei apar cele două păsări – poate corbi – cu ciocurile puse pe Pomul Vieții și al Morții, avînd aceeași semnificație amintită mai înainte. Asemenea pasăre apare în mozaicul numit Felicissimus Mosaic descoperit la Ostia, port al Romei, situat la vărsarea Tibrului în Marea Tireniană unde corbul era și treaptă de inițiere în mitraism, dar el este pasăre blestemată în iudeo-cretinism datorită lăcomiei arătate chiar de la facerea lumii**. Și acestea fac parte din dovezile ce arată dăinuirea noastră în spațiul carpatic de la zidirea neamului omenesc,** adică ,,protocroniști" cum zicea lepra jidănească, fiindcă doar neamul nostru și numai el poate susține asemenea legături peste timpi și spații!

Ca să le dovedesc încă odată cît de mult mint aceste pocitanii, dau în continuare cîteva colinde românești care **ne povestesc... potopul ce a avut loc la Marea Neagră pe la mijlocul mileniului Vl î.e.n**. Să amintesc faptul dovedit științific că Marea Neagră a fost înaintea acestui cataclism un lac cu apă dulce, mai jos cu cca 180 metri, iar cercetările au găsit urme de locuire umană pe țărmul Turciei. În cartea *Taina Mării Negre* de Ioan Sorin Apan, Creative publishing 2015, autorul pune între coperți mai multe colinde cu care se umblă și astăzi prin unele ținuturi ale românilor, dar conținutul lor este mai mult decît ciudat fiindcă contrazice tot ce spun pricepuții despre istoria noastră și despre creștinarea neamului mioritic cum găsim la fila 34. ,,Vine marea cît de mare,/ Dar de mare-i, margini n-are./ Margini bat în vîrf de munte, Stropii sus în nouţ ei. Dar de mare ce-ți aduce?/ Aduce brazi înceținați,/ Printre brazi, printre molizi,/ `Noată, - `noată un **bou**-și negru./ Da`-ntre coarne ce mi-și poartă?" Mai dau niște versuri din colinda de la fila 41: ,,Lat, mai lat marea-venit, **Ea din mări s-a mărginit**,/ Plăvioară că-mi d-aduce./ Ruptu-s-a munți cu brazi mărunți,/ Printre brazi, printre molifte,/ `Noată, -`noată **cerbu -**`noată,/ `Noată, - `noată, coarne-și poartă." Vedem în cele două bucăți de colindă că odată cu invazia mării asupra uscatului, chiar pînă în vîrful munților, apare adus de valuri un bou sau un cerb, dar ambele animale erau totemuri în vechea religie străbună; cerbul este pictat în peștera de la Coli-

boaia din mileniul XXXVlll î.e.n. iar capul taurul apare încă din mileniul Vl î.e.n. în resturile arheologice descoperite în mai multe locuri din țara noastră. Diluviul este pornit printr-o catastrofă geologică, apele venind puhoi de undeva și aduc cu ele brazi și molizi smulși în calea lor, fiindcă **ea „din mări s-a mărginit"**. Sensurile versurilor nu lasă nici un dubiu asupra evenimentului geologic petrecut; din Mediterana, datorită prăbușirii limbii de pămînt care unea Asia Mică de Europa, apele au năvălit și au tot curs pînă au acoperit și locurile unde oamenii își aveau sălașuri. Ei fugind din calea puhoaielor, au povestit din generație în generație pățania, iar timpul a pus-o ca o vorbă de cinstire adusă Ziditorului, ajungînd la noi aceste minuni lingvistice despre care ticăloșii de la Cacademia Română și alte locuri la fel de întunecate ar spune oricînd că sînt aiurelile unor rătăciți la minte. Iudeii cei luminații de rapăn și lepră au preluat acest mit din cultura emeș pe care au cunoscut-o în secolele Vl-lV î.e.n. punîndu-l în făcătură, unde găsim că s-au deschis stăvilarele cerului care au curs timp de 40 de zile, deci altă sursă a inundației! Ori această diferențiere dovedește că colindele noastre nu au nici o legătură cu făcătura iudeilor, fiindcă ele prezintă „potopul de la Marea Neagră" care s-a petrecut aievea pe la mijlocul mileniului Vl î.e.n. și nu prin vedenie sinaită cum a fost scornit cel din Palestina. Dar în făcătură, potopul a fost pornit de Iahweh „fiindcă fiii lui"(*Facerea* 6,2) s-au împreunat cu fiicele oamenilor, deci Iahweh avea puzderie de fii, adică draci și drăcușori cu chip de om și ciudată mai este această scriere satanistă că omul cu mintea sănătoasă se îmbolnăvește pe dată dacă vrea să înțeleagă ceva! În mai multe colinde apare un conflict între mare și ciobănaș care îi spune că nu se teme de ea fiindcă are animale care îl vor apăra de urgii, un berbec falnic, doi berbeci, **lei** sau cîini. Și iarăși zic spre luare-aminte că berbecul și leii sînt totemuri ale religiei strămoșești, chiar dacă povestea este cam ciudată cu leii care se plimbă prin Carpați. Însă în urmă cu cca 2500 de ani, alta era situația zoologică a spațiului carpatic și dunărean! În alte colinde conflictul este între Dunăre și păstor, însă în concepțiile mitologiilor vechi, Istru era fiul Mării Negre(Oceanos), iar cuvîntul „oceanos" este curat carpatin fiindcă avem pe „oci" cu sensul de ochi sau ochi mic de apă, iar unul foarte mare este ocean, la care grecii i-au mai pus terminația „os". El există și în limba egipteană veche sub forma ***Oceane,*** ceea ce în traducere înseamnă «mama doică», și a primit înțelesul, la unii dintre eleni, de *Oceanos*", cum a scris Diodor din Sicilia în *Biblioteca istorică* XVll, 104.

CUNOAȘTEREA ÎNSEAMNĂ LIBERTATE, NECUNOAȘTEREA ESTE SCLAVIE.

CINE STĂPÎNEȘTE TRECUTUL, STĂPÎNEȘTE ȘI VIITORUL, IAR CINE STĂPÎNEȘTE PREZENTUL, STĂPÎNEȘTE ȘI TRECUTUL!

August 2019,

C. Olariu Arimin